

ordusunun oluşmasına neden oluyor. Çünkü, günümüzde artık, ciddi iş yerlerinde, iş edinebilmek için,diplomadaki derece yeterli olmuyor. Sözlü sınavlarla iş isteyen kişinin eğitsel donanımı, sorgulanıyor. O iş için yeterli olup olmadığı,dil dağarcığı, kültür birikimi, yaşam görüşü, uzak yakın hedefleri hatta düş ve tutkuları irdelenerek,değerlendiriliyor. Bu eğitim barajlarını aşamayanlar, birkaç pekiyi dereceli diploma sahibi olsalar da, sıradan işlerde karın tokluğuna çalışmak zorunda kalıyorlar.

Uygar ülkelerde,kişisel dil dağarcığına çok önem veriliyor. Bu doğrultuda yapılan çalışmalar sonucunda, bir profesörün, bir ilkokul öğretmenin, ev kadınının, esnafın, çobanını vb. dil dağarcığının, sayısal boyutları saptanmış durumda. Türkçe Edebiyat derslerinde, öğrenci belleğine tıktırılan sözcükler,öylesine yüzeysel, kısıtlı ya da cansız ki!.. çocuk ya da gence, zengin bir dil dağarcığı sağlamada yetersiz kalıyor. Oysa romanlarda, öykülerde, şiirlerde, güncel, çağdaş, canlı ve çok renkli bir dil var. İşte o dil, insanı yaşama, topluma bağlıyor. İnsanlarla iletişimde, başarıda, mutlulukta altın anahtar oluyor.

Kitaplar çocuk ve gençlere düzgün tümce kurma eğitimi de veriyor. Düzgün tümcelerle oluşmuş metinleri sürekli okuyan kişi, ayırımında olmadan, düzgün tümce kurmaya koşullanıyor.

Kitaplar çocuklara, gençlere, düşünme eğitimi de sağlıyor. Düşün ürünlerini sürekli okuyan kişi, giderek düşünce oluşturma ve onu dışa vurma eylemine koşullanmaya başlıyor. Düşünmeyi bilmeyen,başka bir deyişle, başkalarının düşüncelerini belleğine depolayarak, sadece diplomaya yönelik öğrenimle yetinen, sıradan insanlar, yaşam boyu sapla samanı karıştırıp, kavram kargaşası içinde debelenip duruyorlar. Toplumumuzda bu tür örnekler öylesine yaygın